

PUNKTUM AF OLAV HERGEL

FØRSTE KAPITEL

Københavnerne hilste deres by godaften med den særlige eufori, der sitrer i luften, når ferien er overstået, det stadig er sommer, og man føler sig klar til at gribe kærligheden, skolen, arbejdet, dagene og natterne med nyt livsmod, spidsede blyanter og smukke drømme om alt det, der kan ske, hvis man bare tager sig lidt sammen. De fleste af drømmene falmer, efterhånden som august rinder ud, og september tager over, men ingen årstid er så bristefærdig af forventningens glæde som de første dage og nætter i august.

Der var så mange dufte og lyde, så meget begær og gensynsglæde i byens brostenslune aftenluft, uden at det dog påvirkede den lille flok journalister, der sad på Berlingske Tidendes redaktion i Pilestræde i den indre by. Her i det fodboldbanestore redaktionslokale var der ganske stille. Det var mange år siden, Berlingskes redaktører og journalister havde formået at favne byens liv, og i stedet for at gå på jagt efter begæret i nattelivet

eller skygge de romaer, som tiggede, stjal og spillede handikappede for at lokke penge ud af danskerne, sad journalisterne som statister i forestillingen om deres eget fags undergang.

Med jævne mellemrum skævede de til forsideredaktør Niels Jungersen i håb om, at han ville sige tak for i dag og bede dem holde mobilen åben, hvis der skulle styrte et fly ned i Kastrup. Men en juniaften i begyndelsen af sin karriere havde han ladet de to vagthavende journalister gå lidt før ti. En time senere blev ni unge mast ihjel ved en koncert med Pearl Jam på Roskilde Festival. Musik anmelderen, der stod ved Orange Scene, var svimlende skæv og mente ikke, at det var hans opgave at dække døde festivalgæster. Dagen efter blev han fyret, og ingen var siden gået hjem før tiden på Jungersens vagt. Nu sad han og drak maskinkaffe, stak i dagens ret fra kantinen og læste internationale telegrammer, mens han kæmpede med sine glippende øjne. Den vagthavende sportsmedarbejder havde taget høretelefoner på og fulgte en sommerkamp mellem

Manchester United og et udvalgt kinesisk hold. Den lyd, der trængte sig stærkest på, var den knitrende lyd af tomgang. Når journalister ikke ved, hvad de skal lave, bladrer de i aviser, og derfor kunne man af og til høre lyden af en avisside, der blev vendt.

Mikkel Haslund var blevet journalist for at erobre de kvinder, der ventede for enden af en smuk sætning. Men tiderne havde placeret ham på en goldt oplyst redaktion, hvor han sad og høvlede ligegyldige nyheder ud, satte gul bjælke på dem og kaldte det Breaking News for at tiltrække nogle få nørder, der ikke havde noget bedre at tage sig til end at læse Berlingskes netavis en lørdag aften. Det var nettet, der skulle bære det gamle bladhus ind i fremtiden, skønt ingen vidste hvordan.

Han var på vagt med to sommervikarer og tre praktikanter. Det var dem, der arbejdede i weekenderne, når de fastansatte gerne ville holde fri. Men hvor de unges fingre dansede hen over tastaturet og mødtes i en highfive, når en af dem bankede Ritzau eller Politiken i at være hurtigst, følte han sig som en lejesoldat i en krig, han aldrig havde ønsket at deltage i, og som avisen alligevel ville tabe. Der var bare ingen andre muligheder. De medier, der ville betale 51.000 kroner om måneden for en 49 år gammel journalist, som sad og gemte sig bag skærmen uden andre

ambitioner end at få aftenen til at gå, fandtes ikke længere. Der var intet, han ønskede mere end at fange klangen i skumringen, så det sang i tasterne. Der findes ingen nat som lørdag nat, og da nettet for altid havde ophævet deadline, lå den svedig og smuk for fødderne af enhver journalist, der havde mod på at bevæge sig ud i den. Desværre troede bladets redaktører stadig, at avisen var sat i verden for at skrive nyheder, og da mennesker verden over har drukket, elsket, grædt og slået hinanden ned på ugens sidste nat, har det aldrig været gul bjælke og Breaking News. Derfor var der ingen, der gjorde noget, ingen, der sagde noget, og ingen, der skrev noget, som var væsentligt eller fik læserne til at blive vrede eller glade eller kede af det.

Avisens trætte hjerteslag havde også indtaget Mikkel og vundet over den sensommerglæde, der havde rullet gennem åreerne, da han tidligere på dagen var vendt hjem fra en løbetur langs sundet. Hans 190 centimeter benede skikkelse hang i stolen. Skjorten klæbede til den svedende ryg, der var ingen erobringslyst i de grønne øjne, og den lange skæve næse, som delte hans ansigt i to asymmetriske dele, var mere skæv end charmerende.

“Du er så grim, at du næsten er smuk,” havde en kvinde engang sagt til ham, mens hun hvilede ud på hans brede, flade brystkasse efter en nat, hvor hun ville elskes, og han ville elske en enkelt nat. Men det var længe siden, og den høje mand med den lange hals og den krøllede manke, som alle lagde mærke til, når han kom ind i et rum, var ved at forandre sig til en midaldrende almindelighed. De rynker, der havde smilet til ham i spejlet, da han vendte hjem fra løbeturen, skar sig som hvide furer gennem det hulkindede ansigt, krøllerne var blevet trætte, og det var lang tid siden, han havde kunnet se frem til en søndag morgen, hvor hans byline prydede forsiden af Magasinet med en reportage fra et af verdens brændpunkter. I stedet surfede han Facebook, hvor jævnaldrende venner og løse bekendte havde lagt billeder af lyshårede og badende børn fra den forgangne sommer ind på deres profil. Banale glansbilleder af et liv, der var for godt til at være sandt, men også billeder, som var lagt ud, fordi mor eller far netop i det solnedgangsøjeblik havde følt sig så lykkelige og opfyldte af kærlighed og forældrestolthed, at de måtte dele det med resten af verden. Selv lagde han aldrig noget på Facebook, men lurede kun, og lige så sulten på livet, han havde følt sig i formiddag, lige så barnløs, midaldrende og fast forankret i ingenting følte han sig, her hvor klokken lige havde passeret syv. Indtil nu havde han fundet frem til seertallene for Danmarks Radios store serie om krigen i 1864, og skrevet et interview med SF's enogtrediveårige kvindelige socialpolitiske ordfører, der mente, at det var uforsvarligt, at danske dagplejemødre i gennemsnit havde fire børn at passe, hvor de for få år siden havde tre. Men det er de færreste mænd, som er blevet journalister for at sidde en lørdag aften midt i livet og skrive vuggestueartikler om pressede pædagoger i ulvetimen, og han følte sig allerede mentalt udmattet, når han skulle finde fakta eller linke til relaterede historier. Bonusinfo kaldte de det. Engang havde han været bladets

rejsende vidne, når verden skælvede, og kunne ikke falde i søvn om natten, fordi han lå og tænkte over indledningen til den næste artikel, som skulle være skrevet så smukt og skarpt, at alle ville tale om den bagefter. Nu skrev han bonusinfo og kæmpede med historien om seertallene til 1864. Tallene var dalet, og netredaktør Feline Landin bad ham

skrive artiklen, fordi serien var den dyreste i Danmarks Radios historie, og fordi instruktøren blev ved med at påstå, at den var fremragende, selv om den var middelmådig. Men den blev stadig set af mere end en million mennesker søndag aften, og det var for mange til, at man kunne skrive katastrofe i overskriften og ødelægge instruktørens karriere. Desuden havde den solgt pænt i udlandet og var blevet glimrende anmeldt i *The Guardian* og *The Independent*. På den måde kunne den hverken rubriceres under succes eller fiasko. Sådan var det altid, når han skrev nyheder. Han troede sjældent på dem. Turde ikke konkludere for skarpt og følte, at nyhedsoverskrifter havde et element af overdrivelse og løgn i sig.

“Svagt faldende seertal til 1864,” kaldte han artiklen og sendte den ud i internettets uendelige intethed, hvor nogle få ville læse den, og ingen ville blive klogere. Feline Landin ville ikke blive glad. Hun havde håbet på succes eller fiasko og gul bjælke, men fik ingen af delene. Hun ville imidlertid ikke kunne sige, at overskriften var forkert. Den var pinligt præcis og stod i al sin kedsommelighed som Mikkel Haslunds lille personlige protest mod at skrive ligegyldige historier og skærpe overskrifterne for at få flere klik.

“Yes,” lød det ved siden af ham fra den kvindelige sommervikar, der vistnok hed Rie. Da alle kiggede på hende, sagde hun: “Det bliver Rasmus Thorsen.” Hun sagde det ud i rummet, men det var henvendt til netredaktøren.

“Er du sikker?” spurgte Feline Landin.

“Helt sikker.”

“Har vi den solo?”

“I en halv time endnu.”

“Kan du have den færdig om ti minutter, eller skal vi bare skrive, at Berlingske erfarer, at Rasmus Thorsen afløser Nina Hjørne som Venstres spidskandidat ved valget til Europa-Parlamentet?”

“Jeg kan have den færdig om ti minutter.”

Mikkel surfede Facebook igen og håbede, at der ikke ville komme flere historier hans vej, da en nyhed fra Danmarks Meteorologiske Institut tikkede ind. Hedebløgen ville fortsætte de næste fjorten dage. Næsten simultant med, at historien blev lagt på nettet, lød det henkastet fra Feline Landin:

“Mikkel?”

Han så op.

“Kan du ikke lige følge op på historien om hedebløgen?”

Hun var en af sergenterne i den hær af mellemledere, der kom og gik, og som Mikkel aldrig havde lagt mærke til. Han havde det med dem, som han havde det med nettet. De producerede information. Aldrig havde der været så mange tv-kanaler, så megen kommunikation, så mange artikler, og aldrig så lidt journalistik. Feline Landin symboliserede det moderne ingenting. Ansat af de nye tyske ejere med mandat til at give avisen en stærkere digital profil. Mørkt pagehår, cardigan, hvid skjortebluse, marineblå nederdel og fornuftige høje sko i samme farve. Ikke for høje, ikke for lave. Hun lignede damebladenes illusion om en kvindekrop. Sådan skrev hun også. Pænt, magert, fejlfrit.

“Hvad mener du?”

Mikkels fantasi rakte ikke til at følge op på en forudskikket hedebløge.

“Du behøver ikke ringe nogen steder hen. Bare find ud af, om vi er

på vej mod den varmeste august nogensinde.”

Feline Landin koncentrerede sig igen om verden på nettet foran hende og efterlod ham med en historie, der ville tage de unge digitalt indfødte journalister ti minutter at fabrikere, men lå foran Mikkel som en kællingeknude af teknik, der skulle løses op for at nå frem til 30 linjer, som ingen ville læse. Et smerteligt déjà-vu sendte ham femogtyve år tilbage til en af de første dage, han var på arbejde som praktikant og var blevet bedt om at lave en vejrnote. Dengang havde han grebet et vidunderligt vintervejr og spurgt, om han ikke skulle skrive en reportage fra Ulvedalene i Dyrehaven, hvor hele København var taget ud for at kælke. Han tog af sted med en fotograf og var kommet hjem med isblå himmel, frostrøde barnekinder, kvinder i mink, en kronhjort mellem træstammerne og snefnug i pennen. Næste morgen var han stået op til en smuk placering på side fem i avisen.

“Kan man tegne et vintermaleri af Bruegel i avisen, kan det ikke gå helt galt,” havde den jourhavende sagt, da Mikkel mødte på arbejde. Mikkel anede ikke, at Bruegel var den europæiske vinters fineste maler, men havde siden opdaget, at der på de mest upåagtede stole i hans fag sad store begavelser med en hengemt viden om kunst og kultur og historie, som hverken han selv eller de nye generationer var i nærheden af. Nu havde en femten år yngre kvindelig mellemlider i marineblåt sat ham til at producere vejrjournalistik. Han krympede sig ved det, men var nødt til at spørge en af de unge om hjælp.

“Rie,” sagde han lavmælt. Rie reagerede ikke. Måske fordi hun ikke kunne høre det. Måske fordi hun ikke hed Rie. Mikkel var ikke sikker. Hvert halve år kom der otte nye praktikanter på avisen. De dygtigste og mest ihærdige fik senere chancen som sommervikarer og arbejdede seksten timer i døgnet tre år i træk på vikarbetingelser, så de kunne blive fastansat. Før i tiden nød han at være gavmild med gode råd, når de spurgte om hjælp til indledninger, opbygning og struktur. Nu var han holdt op med at give fra sig, og på Journalisthøjskolerne var de holdt op med at undervise i hans tekster. Han kendte ikke deres navne, og de kendte ikke hans. Sommervikaren, der muligvis hed Rie, havde kastanjebrune krøller og stærke ben, der endte i himlen.

Han gik over til opslagstavlen, hvor billederne af de nye praktikanter og sommervikarerne hang med navn under. Rikke hed hun. Da han kom tilbage, talte hun i telefon, og mens han ventede, fortrød han sine gentagne afvisninger af ledelsens opfordring til alle de lidt ældre om at tage et efteruddannelseskursus i journalistik på nettet. Han var en mand med et pænt overskud i den følelsesmæssigt og impulsivt styrede del af hjernen, men underskuddet i den venstre halvdel, hvor ordenssansen, logikken, den strategiske tænkning og den digitale intelligens hører hjemme, var tilsvarende stort.

Inger Severinsen kom brusende gennem redaktionen og efterlod en slipstrøm af tung parfume. Røde stiletter, rød nederdel, rød jakke, rød læbestift. Håndled, der var læsset med guldsmykker og hår, der engang var blondt og nu var platinblondt. 67 år og udødelig. Da hun var jævnaldrende med de abonnenter, der bar avisens økonomi, og som kun læste Berlingske, og som aldrig ville læse andet end Berlingske af angst for at få forstyrret deres verdensbillede, var hun bladets mest uundværlige pen og den eneste, der kunne flytte oplaget. Læserne elskede hende, og de, der ikke elskede hende, elskede at hade hende.

“Læste du Inger Severinsen forleden,” havde de sagt hele deres liv, når de mødtes til middag. Hun var provokerende og perfid, og hun blandede reportager, nyheder, analyser og personlige holdninger sammen, som det passede hende, hvilket altid endte med, at det var De Radikale, muslimernes og dagbladet Politikens skyld. Mens journalisterne på bladet stadig forsøgte at gengive, hvad andre sagde til dem nogenlunde korrekt, stræbte de andre kommentatorer efter at blive den nye Severinsen, og Berlingskes debatsider var derfor blevet det førende organ for kristne radikaliserede intellektuelle og amatørfilosoffer, der frygtede, at Islamisk Stat var på vej til at erobre Nordsjælland. Men de manglede hendes format, hendes polyhistoriske begavelse, hendes indsigt i filosofi, litteratur og politik, og hun skrev stadig pennen ud af hånden på alle andre. Den slags journalister fandtes ikke længere. Inger Severinsen var den sidste.

“Har du set historien om manden, der er blevet fyret for at ryge i Taastrup?” sagde hun uden at bekymre sig om “goddag” eller “hvordan har du det”. Mikkel havde set den. Den var skrevet af hans gamle ven Søren Stjerne, der havde gjort det til sit adelsmærke at udstille de kendte, afsløre dobbeltmoralen hos samfundets spidser og gøre kongehusets liv så ubehageligt som muligt. Kasserede små danskere var normalt ikke hans stofområde. Mikkel så ikke noget større perspektiv i historien om den fyrede mand. En 59-årig gartner i Høje Taastrup Kommune havde ud på formiddagen holdt en lille pause. Her havde han sat sig på en bæk for at ryge en cigaret. Mandens navn var Arvid Nielsen, og han havde haft samme rutine i femogtredive år. Men første april var der udstedt rygeforbud på matriklen, og ledelsen havde bestemt, at jurister, sagsbehandlere, vagter og sekretærer på skift skulle gå røgvagt for at tjekke, om ansatte eller borgere med et ærinde på rådhuset forbrød sig mod de nye regler. Denne formiddag var gartneren blevet opdaget af en sekretær, der efter sin røgvagt var gået til kommunaldirektør Marie Rode, som havde fyret ham.

“Kommunens rygeregler er klare. Man må ikke ryge i arbejdstiden, og man må ikke ryge på kommunens matrikel. Nu er det fjerde gang, den pågældende overtræder forbuddet i løbet af to år. Han har fået to mundtlige og to skriftlige advarsler. Vi har også haft ham til samtale, hvor han tilkendegav, at han havde røget i seksogfyrre år, og at han havde tænkt sig at blive ved. Jeg beklager. Der var ingen anden mulighed,” sagde hun ifølge den artikel i Ekstra Bladet, som Berlingske havde kopieret og lagt ind på sin egen netavis. Mikkel foragtede, hvad Ekstra Bladet var blevet til, men kunne stadig ikke stå for avisen, når bladets gamle sjæl dukkede op og mindede ham om, hvilket blad det havde været engang. Veldokumenteret, provokerende, uden pyntesyge, tilsyneladende objektivt og mellem linjerne på den lille mands side.

“Du ryger ikke selv. Hvorfor optager det dig?” sagde Mikkel til Inger Severinsen, som stod og dirrede med glinsende rødmaledede mundvige. “Derfor,” sagde Inger Severinsen og pegede på et afsnit i artiklen, hvor der stod, at Marie Rode var radikal og favorit til at blive social- og sundhedsminister ved næste rokade, der forventeligt ville finde sted i løbet af efteråret.

“Forbud mod rygning, forbud mod den mindste promille i blodet, forbud mod prostitution. Hun vil tvinge mænd på barsel og have naboer til at melde hinanden for socialt bedrageri. Hun er så human, at hun

er blevet inhuman,” sagde hun og hev lidt efter vejret, før hun fortsatte.
“Hvor småt kan det blive? Vi er blevet et land, hvor man har røgvagter.
Det er det grimme ord, jeg har hørt i tyve år.”

Inger Severinsen fornemmede, at Mikkkel ikke så det som verdens vigtigste journalistiske opgave at gøre livet surt for Marie Rode, men hun gav ikke op. Netop da Arvid Nielsen røg ud, havde Marie Rode iværksat et program for unge indvandrerdrengene, som hun ansatte i kommunal praktik, og Inger Severinsen kunne ikke have det.

“Hun elsker bøsser og lesbiske og flygtninge og indvandrere og opera og Røde Kors, men små danske mænd, der hedder Nielsen og tjener 20.000 om måneden og har stået med hænderne i jorden i 40 år og fået dårlig ryg, tryner hun, fordi hun ved, at ingen alligevel holder med dem.”

Redaktionen vågnede kortvarigt af sommerdvalen, mens Mikkkel betragtede den søjle af lidenskab og indignation, der stod foran ham og indeholdt alt det, avisen manglede.

“Jeg har tjekket hende. Bor på en større landejendom i Nordsjælland, som bliver varmet op med solceller. Uddannet jurist, guldmedaljeafhandling i miljøret, medlem af skolebestyrelsen. Og et barn med en plovfure, der kalder sit firma for Bondemanden. Økologisk storhedsvanvid!”
“De giver nu ikke guldmedalje til hvem som helst. Jeg troede, du gik ind for, at folketingsmedlemmer gør deres uddannelse færdig.”

Næst efter muslimer, Politiken, De Radikale og tabet af almen dannelse var der intet, Inger Severinsen foragtede mere end levebrødspolitikere, der var gået direkte fra de politiske ungdomsorganisationer til Folketinget uden at have færdiggjort deres studier og uden at have haft et rigtigt arbejde.

“Hun aner ikke, hvad det vil sige at bo i opgang med en gedehyrde fra Arabistan eller have et handikappet barn eller være bange for at miste sit arbejde. Hun tager sin lille Morris, ruller soltaget fra og kører til Vestegnen, hvor de har bander og perkere og rockere og salafister og rygere og nedslidte danskere, som hun tror, hun kan bestemme over. Hun er bare klog og rig og velholdt og går til bikramyoga, og når livet er så let, egner man sig ikke til at blive minister.”

Inger Severinsen havde allerede fundet nummeret til manden, og Mikkkel følte sig fristet til at undersøge det rimelige i, at en mand var blevet fyret, fordi han efter enogfyrre års ansættelse havde røget en cigaret på en bænk i Høje Taastrup. Praktikant Rikke talte stadig i telefon.

“Jeg ved sgu ikke. Jeg har den her vejrhistorie, som jeg skal lave. Netvagt, du ved.”

“Og hvad handler den om?”

“At vi er på vej mod den varmeste august nogensinde. Måske altså.”

“Hvordan synes du selv, det går, Mikkkel Haslund?”

“Rolig nu.”

Inger Severinsen vendte om og skred ned gennem redaktionen.

“Giv mig det,” sagde Mikkkel så højt, at et par af de unge omkring bordet så hen mod ham. Med danseskolesvaj i nederdelen drejede Inger Severinsen om på hælen og vendte tilbage med en lille seddel.

Mikkkel ringede op. Efterhånden var det kun ældre mennesker og tabere, der havde fastnettelefoner. Der gik lidt tid, før telefonen blev taget.

Det rumlede lidt.

“Halloooo.”

“Arvid Nielsen?”

“Det er mig,” snøvlede en sløret stemme.

“Mikkel Haslund, Berlingske. Undskyld, jeg forstyrrer en lørdag aften. Men jeg har læst, at du er den første, der er blevet fyret i Danmark for at ryge i arbejdstiden.”

“Vil du tale om den kælling, der har fyret mig? Hun skulle kneppes med den tykke ende af frihedsstøtten. 41 år!”

“Men ... “

“Ved du, hvor lang tid kællingen har været her? Nitten måneder! Jeg har været her enogfyrre år!”

“Ja, jeg hørte ...”

“Og så ansætter hun perkere ... Hun skulle kraftedeme ...” Ordene forsvandt, og telefonen røg på gulvet. Tidens sølle tabermand. Den lille racisme. Manden, der kun tør slå på indvandrere, fordi de er de eneste, der er svagere end ham. Mindreværd hyllet ind i kvindeforagt. Afmægtige mænd, der hader kvinder, som ikke vil have dem. For fuld, for dum, for slap og for usund til Berlingske. Da Arvid Nielsen fik røret bakset op til øret, gik Mikkel i gang, før han sagde noget.

“Ved du hvad? Jeg har dit nummer. Må jeg ringe til dig en anden gang og aftale et besøg,” spurgte Mikkel og regnede ikke med at ringe igen.

“Hos mig?”

“Hos dig. Det er bedst at møde dig, hvor du bor. Så kan vi også tage et billede.”

“Er du sikker på, dine læsere kan tåle det?”

“Jeg er sikker på, du vil pynte i avisen.”

“Kommer jeg så på side ni?”

“Det er ikke Ekstra Bladet ...”

“Det ved jeg sgu godt. Tror du, jeg er fuld?”

Mikkel kom til at grine.

“Du skal være velkommen. Jeg vil være glad, hvis du ringer. Faktisk er jeg ked af det. Eller på skideren, som man siger.” Nu lød han næsten ædru. Mikkel overvejede. Klokkeren var halv otte. Historier blev sjældent bedre af, at man ventede. Manden var blevet fyret i går og sad nu og forsøgte at finde trøst på bunden af en kasse øl.

“Arvid. Ville det genere, hvis jeg kom nu?”

“Altså lige nu?”

“Ja.”

“Jamen jeg er jo fuld! Men det er du måske også, siden du ikke kan høre det.”

“Jeg overlever.”

“Så må jeg hellere rydde op. Her er ikke venligt. Her er slet ikke venligt.”

“Jeg overlever.”

“Hvad med læserne?”

“Det bliver mellem os, Arvid.”

“Du skal være velkommen.”

Mikkel fik adressen. Murskeen 6 i Høje Taastrup. Ved siden af stod Inger Severinsen og ventede som en af den slags redaktører, der komma for komma lever sig ind i medarbejdernes historier, og som ikke fandtes længere.

“Hvorfor laver du egentlig ikke selv historien, når det er hjerteblod for dig?”

“Fordi jeg har solgt mig selv til kommentariatet og mener alt muligt om alting, som jeg ikke ved noget om. Du er stadig journalist.”

Kvinden, der havde en moral, indtil hun fandt en ny, der passede til vinklen i de artikler, hun skulle skrive til i morgen, bruste ud i natten. "Feline."

Feline Landin, der var fanget af noget på skærmen, så op.

"Der er en historie, jeg gerne vil ud og se på."

"Du er jo egentlig på nyhedsvagt," sagde hun neutralt. Mikkel vidste godt, at han burde sætte sig ned og skrive om vejret, og bekæmpede et ulmende raseri over at skulle bede om lov til at tage på reportage i stedet for at spille tiden på en underskudsforretning. Det handlede om at skrive den bedste historie. Ikke om hvem der havde magten. Mellem gode redaktører og journalister er ordrer ikke nødvendige. Nu stod der en femten år yngre kvinde og var tæt på at give ham en, og selv om det ikke burde røre ham, at det var en ung kvinde, var det ikke til at holde ud.

"Du har fem andre på vagt. Jeg har lyst til at komme væk fra avisen. Her sker intet."

"Nej. Der sker ikke noget, hvis man ikke leder efter det." Han ignorerede hende.

"Sker der noget væsentligt, er jeg tilbage på ti minutter. Du kan bare ringe."

"Jeg har bedt dig lave vejret. Det er en historie, der tager ti minutter. Du kan vel vente til efter det?"

"Ved du hvad?"

Hun ventede udtryksløst.

"Det tager mig timer at finde de sidste 100 års vejr, og jeg skal bede en af de unge om hjælp. Det holder ikke. Hverken for mig eller avisen."

"Så er det altså ikke sværere. Jeg skal nok hjælpe dig."

"Men så skal jeg linke og henvise og lave faktabokse og bonusinfo, og det har intet med journalistik at gøre."

"Alle undersøgelser viser, at flere indgange øger læserglæden. Det er vel heller ikke helt i orden, at andre skal linke og henvise og lave faktabokse, fordi du ikke gider sætte dig ind i noget relativt simpelt? De drømmer om præcis det samme som dig. Du har haft tyve år ude i verden. Måske er det deres tur."

Mikkel sank ned på stolen, googlede vejret og skrev august gennem 100 år. En jungle af artikler dukkede frem.

"Jeg gør det ikke," sagde han dæmpet.

Feline Landin så på ham.

"Jeg er ked af det, Feline. Men jeg gør det altså ikke." Han rejste sig og begyndte at gå ned gennem redaktionen.

"Hvad handler historien om?" Mikkel vendte sig.

"Hvad mener du?"

"Den historie du vil skrive. Hvad handler den om?"

Den af dem, der mistede besindelsen, ville tabe. En magtkamp lørdag aften i avisens maskinrum mellem en ung chef og en midaldrende journalist ville blive Berlingskes bedste interne sladderhistorie de næste mange måneder. Mikkel burde sige, at han ville lave et interview med den første mand, der var blevet fyret for at ryge, og at han nok skulle skrive historien til nettet. Det ville være et passende kompromis mellem hende og ham og mellem fortiden og fremtiden.

"Det ved jeg ikke endnu. Det kommer an på, hvad kilden siger."

Feline Landin så på ham.

"Det er lørdag aften. Hvis vi skal bruge 800 kroner på taxakørsel, og

netavisen skal betale, vil jeg vide til hvad.”

Avisen var så fattig, at hver mellemlæder forsvarede sin egen økonomi uden at tænke på helheden. Før blev der aldrig spurgt. Ingen journalist ville tage en vogn på bladets regning, hvis ikke det var i bladets tjeneste. Nu var tillid blevet til tiggergang hos en tysk medievirksomhed, der var den fjerde nye ejer på fjorten år, og hvis Feline Landin skulle betale taxaen, ville hun forlange, at interviewet med landets første kommunalt fyrede ryger skulle ud på nettet. Det ville devaluere hans avishistorie.

Papirredaktørerne ville se det, og hvis det først kom på nettet, ville den måske ikke komme i avisen. Den ville under alle omstændigheder få en dårligere placering. Han vidste godt, at det var avisens politik, at artiklerne skulle ud på nettet, og at nogen i chefredaktionen troede, det var fremtiden. At redaktører på alle klodens aviser troede, at det var fremtiden. At medieeksperter, investorer og bestyrelsesformænd troede, at det var fremtiden. At yngre avisledere sagde, at de ældre papirjournalister måtte opgive deres nostalgiske kærlighedsforhold til aviserne. At de tyske ejere mente det samme. At redaktørerne på Berlingske, Børsen, Jyllands-Posten og Politiken hele tiden satte deres journalister til at interviewe den unge dansker, der havde gjort Huffington Post til en succes for på den måde at fortælle deres egne journalister om, hvilken vej det ville gå, men det var stadig dumt.

“Jeg skal tale med den første, der er blevet fyret for at ryge,” sagde Mikkel.

“Den ligger jo allerede på nettet. Du kan måske få et par personlige detaljer, men der er intet nyt i det. Der er ikke noget i ham, der kan få folk til at gå ind og klikke. Desuden er der landsmøde i Venstre, hvis vejret ikke passer dig. De har lige valgt Rasmus Thorsen til ny spidskandidat og droppet Nina Hjørne. Alene fordi hun taler mod toppen i udlændingsespørgsmålet. Jeg tror, hun er rigtig vred, og jeg tror, hun vil bruge den her aften til at stå frem som martyren, der blev vraget, fordi hun insisterer på at stå fast på nogle gamle Venstreværdier. Borgerlig anstændighed og så videre. Det er en god historie.”

“Men Rikke er jo inde i den.”

“Hun er ved at få fat i vinderen og ledelsen. Jeg kunne godt bruge Nina Hjørne. Det er en god historie, Mikkel.”

“Så en telefonhistorie om en vraget liberal kandidat, som alle andre også har, er vigtigere end en reportage om virkelighedens lille mand?”

“Der er i hvert fald flere klik i hende end i en kopihistorie fra Ekstra Bladet. Jeg ved godt, du ikke er så vild med nyheder, men en netavis kan altså ikke leve af at skrive lange artikler om noget, som andre har fortalt. Det er måske derfor, papiravisens oplag nu er nede på 70.000. Fordi nogen stadig tror, det er sådan.” Mikkel kogte, så fingrene summede.

“Klikluder,” hvislede det ud af ham.

“Hvad sagde du?”

“Jeg er ked af det, Feline. Men det er sådan, det bliver,” sagde han dæmpet.

Uden at afvente yderligere reaktioner gik Mikkel hen til Niels Jungersen, der havde ansvaret for papiravisen.

“Har du en taxabon?”

“Til hvad?”

“De har fyret en gartner i Høje Taastrup for at ryge udendørs. Jeg skal interviewe ham.”

“Nu?”

“Han sidder derhjemme og er fuld og ulykkelig. Så nu.”

“Men du har vagt på nettet.”

“Nu.”

Niels Jungersen stak ham to boner. Langt bagude hørte Mikkel Feline Landin sige et eller andet om tv, hvis det endelig skulle være. Men hun fattede ikke og ville aldrig fatte, at hvis man skal lave tv, skrive til nettet *og* skrive til avisen, så bliver det hele lige dårligt. Vi skal være på alle platforme, sagde dem, der havde overtaget journalistikken uden at elske faget og uden at vide noget om det. De ville hellere have faktabokse og flere indgange og små tv-klip end smukke ord. Men de havde ikke ret, de ville aldrig få ret, og ligesom i gamle dage kørte Mikkel ud i verden på bladets regning og i papiravisens tjeneste.